

součtem jednotlivých odděleně odhadnutých složek, takže zákonného účelu soudního odhadu bylo dosaženo. Bezpodstatná jest námitka, že správní úřady nemají možnosti, by samy zjistily skutečnou povahu každého jednotlivého stroje a jsou odkázány na soudní rozhodnutí, naopak má úřad vyměřující dávku v první stolici stejně jako jeho odpůrce možnost a příležitost působiti při odhadu k tomu, by všechny skutkové okolnosti důležité pro rozřešení otázky příslušenství byly na místě samém znalci vyšetřeny a by při určení hodnoty byl na všechny možnosti příštího rozhodnutí o příslušenství vzat zřetel, jak se v projednaném případě také stalo. Neobstojí konečně ani námitka, že soud musí otázku příslušenství vyřešiti sám za účelem příslušejícího mu rozhodnutí, kdo má hraditi útraty odhadu. I v případech, v nichž se soud musí při rozhodování o útratách zabývati touto otázkou, řeší ji jenom jako otázku předurčující a nezávazně pro pozdější rozhodnutí úřadů správních, nemůže proto svému názoru dáti průchod ve výroku o hodnotě nemovitosti.

Čís. 6723.

Předpokladem rozhodčí smlouvy jest, že se úmysl stran nesl k tomu, by třetí osoba rozhodla o věci buď již sporné, buď o věci, jež se v budoucnu může státi spornou vzhledem k právnímu poměru stran. Nejde však o ni, nýbrž o smlouvu o odhadci, dohodly-li se strany a chtěly se dohodnouti toliko o tom, by třetí osoba byla pověřena jako osoba odborná a důvěryhodná určením určitých skutečností (hodnoty věci, odměny za služby a pod.), aniž si uvědomily, že se mohou vyskytnouti sporné otázky.

Dohoda o odhadci jest přípustnou i ohledně stanovení odměny advokáta.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, Rv I 1042/26.)

Žaloba advokáta o zaplacení odměny byla oběma nižšími soudy pro tentokrát zamítnuta v podstatě z toho důvodu, že strany se dohodly, že honorář určí Dr. K., ke kterémuž určení dosud nedošlo. Nejevšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní vytýká dovolatel především odvolacímu soudu, že nevystihl správně právní povahu dohody mezi stranami, o níž tu jde, již odvolací soud vzal za prokázanou a dle níž se žalobce zavázal dáti stanovití své odměny za právnické práce Drem. K-em, poznav, že tu nejde o smlouvu rozhodčí podle §u 577 c. ř. s., nýbrž o smlouvu o odhadci. Dovolatel zastává názor, že dohoda, dle níž advokát se zavazuje, by odměna jeho byla určena osobou třetí, jest smlouvou rozhodčí, jelikož tu jde o rozhodování sporných nároků po rozumu §u 577 c. ř. s. Leč nelze otázku, zda v takovém případě jde o rozhodčí smlouvu, či o smlouvu o odhadci zodpověděti všeobecně a bez zřetele na zvláštní okolnosti, za jakých k dohodě došlo. Rozsudí má vynésti ze srovnalé vůle stran o sporném poměru konečný výrok. Předpokladem smlouvy

rozhodčí je, že se úmysl stran nesl k tomu, by třetí osoba rozhodla o věci buď již sporné, buď o věci, jež v budoucnu se může státi spornou vzhledem k právnímu poměru. Nutno tedy, by strany při dohodě samé si uvědomily neb uvědomiti mohly, že z právního poměru mohou se po případě vyskytnouti sporné otázky, jež by vyžadovaly rozhodnutí. Pak-li se však dohodly strany a dohodnouti chtěly toliko na tom, by osoba třetí byla pověřena jako osoba odborná a důvěry hodná určením hodnoty věci, užívání její, škodou způsobenou, odměnou za konané služby a pod., aniž by si byly uvědomily, že se mohou vyskytnouti otázky sporné, že by mohlo býti vůbec třeba rozhodčího, tu nejde o smlouvu rozhodčí, poněvadž na takovou smlouvu myslet nemohly. Nepochybil odvolací soud, uznáv, že dohoda, o níž tu jde a podle níž se dovolatel zavázal, že dá odměnu za právnícké práce stanoviti Drem. K-em, není smlouvou rozhodčí ve smyslu §u 577 c. ř. s., nýbrž smlouvou o odhadci, pro niž není předepsána písemná forma. Nevycházíť z výpovědi Dra. K-a a Alfréda F-a, jež učinily nižší soudy zdrojem svého přesvědčení o rozmluvách se žalovanou a s dovolatelem, nic, co by nasvědčovalo tomu, že strany na to myslely, že z právního zastoupení dovolatelem mohou se vyskytnouti co do výše odměny sporné otázky a že bude po případě třeba rozhodčího. Z výpovědi Alfréda F-a, dle níž mu Dr. K. sdělil, že dovolatel vůči němu prohlásil, že v případě, když obdrží zastoupení v pozůstalosti a substituci po Dr. S-ovi, určí honorář jeho Dr. K., nutno spíše dovozovati, že Dr. K. považoval ochotu žalobcovu dáti jím určiti odměnu, za vzájemnou úslužnost za to, že byl pověřen zastoupením žalované a substitucí Dra S-a a že stejsě zamýšlel dovolatel. Že úmysl žalované se nenesl k tomu, ustanoviti rozhodčího v pravém slova smyslu, plyne z toho, že, jak nesporno, nebyla přítomna při rozmluvě mezi Drem K-em a dovolatelem, při níž k dohodě došlo, a že pouze dodatečně schválila to, co Dr. K. s dovolatelem vyjednal, jak neodporovatelně bylo odvolacím soudem zjištěno. Správně také poukazuje odvolací soud k tomu, že nasvědčuje jeho názoru o povaze dohody ta okolnost, že nebyla zachována písemná forma. Ovšem nelze jednoduše prohlásiti v oněch případech, kde se této formy nešetřilo, že právě z tohoto důvodu jde o jinou než rozhodčí smlouvu. Než v případě, o který tu jde, právem lze souditi z toho, že písemná forma zachována nebyla, že Dr. K., jenž, jak odvolací soud ze zjištěných okolností dovozuje, jednal jako zmocněnec žalované, ani dovolatel nezamýšlel ustanoviti rozhodčího, neboť by nebyli jinak jako práva znalí neopomenuli šetřiti předpisu §u 577 poslední odstavec c. ř. s. Nedůvodnou jest dovolatelova námitka, že se nemohlo jednati o dohodu na odhadce také proto, poněvadž byla v tomto případě nepřipustnou. Občanský zákon jedná o odhadci toliko v §u 1056, 1057 a 1092, nikoli také při smlouvě námezdní a o dílo, a nelze prý ustanovení §§u 1056, 1057 a 1092 obč. zák. rozšířiti také na jiné smlouvy, při nichž zákon obdobu výslovně nepřipouští. Že jest dohoda o odhadci přípustnou i podle §u 17 adv. řádu, jenž se odvolává na ustanovení zákona o smlouvě námezdní, plyne z toho, že byla vyloučena z ustanovení §u 1152 obč. zák. starého znění třetí dílčí novelou věta, která stanovila, že soud má určiti výši odměny, není-li stanovena dohodou neb zákonem, tak že § 1152 obč. zák. v ny-

nějším znění mluví toliko o přiměřené odměně. Nepochybně však dovede ji určit i odhadce. Při zásadě svobody uzavírání smluv nemůže býti předmětem smlouvy jen to, co zákon výslovně vyjímá (§§ 878, 879 obč. zák.). Nelze sdíletí dovolatelův názor, že sluší posuzovati povahu dohody dle toho, jak ji prý pojímala žalovaná a její zástupce Dr. E. v dopisu z 16. září 1924 a ve sporu. Rozhodným jest, k čemu se nesl úmysl stran při uzavírání smlouvy, a jest věcí soudu, by zjistil její povahu a dosah na základě zjištěného projevu vůle stran. Může proto zůstatí nepovšimnutým, co pohnulo zástupce žalované, vznéstí při prvním roku námitku věcné a místní nepřislušnosti dovolaného soudu, jak na dohodu s právního stanoviska pohlížel v žalobní odpovědi a v přípravném spisu, a zda vůbec se vyjádřil o povaze smlouvy v dopisu ze dne 16. září 1924. Dovolatel snaží se vyvrátiti názor odvolacího soudu o povaze smlouvy i tím, že se dovolává rozhodnutí nejvyššího soudu, jimiž prý bylo vysloveno, že smlouva, kterouž přenechává se třetí osobě určení výše odměny za práce neb výše škody, je smlouva rozhodčí ve smyslu §u 1391 obč. zák. a § 577 c. ř. s. (Rozh. ze dne 22. prosince 1923, čís. 3327 sb. n. s., z 2. října 1903, čís. 10776 Gl. U. n. ř. čís. 2451, rozh. Rv I 733/14 Gerichtshalle 1914, čís. 46). Leč v těchto rozhodnutích nebyla vyslovena ona všeobecná zásada, jakou dovolatel uvádí, a nehodí se také uvedená rozhodnutí na případ, o němž jde. Ze zjištěného stavu věci nutno usuzovati, že šlo žalované o to, by si zajistila levnější zastoupení, dovolatelovi pak o to, by mu svěřeno bylo zastoupení a substituce po Dru. S-ovi a že jen z tohoto důvodu se strany dohodly, by určil odměnu za zastoupení Dr. K. Šlo tedy skutečně o ustanovení odhadce, nikoli rozhodčího. Závaznou dohodou nebyla by ovšem dotčena přípustnost pořadu práva, pak-li by žalovaná odpírala zaplacení odměny Dr. K-em ustanovené, to tím méně, jelikož nynější žaloba byla zamítnuta jen pro tentokráte. Vratká jest dovolatelova námitka, že žalovaná vzdala se svého z rozhodnutí plynoucího práva tím, že nezaslala účty Dr. K-ovi k určení odměny, jakož i námitka, že dohoda tím byla rozvázána. Z dohody plyne dále, že nemohla býti dotčena ani doložkou v plné moci, kterou se žalovaná podrobila příslušnosti jednoho z pražských soudů, věcně příslušného ve všech sporech, které by z plnomocenského poměru vzniknouti mohly. Správně uvádí odvolací soud, že tato příslušnost soudní může přijíti v úvahu teprve tehdy, kdyby žalobce po úpravě účtů byl nucen nastoupiti spornou cestu, by se odměny domáhal. Dovolatel vytýká dále, že odvolací soud dospěl k názoru, že mezi stranami vůbec došlo k platnému ujednání, ať již jakékoliv smlouvy o určení odměny Drem. K-em. Neměl prý odvolací soud nechatí nepovšimnutým nedostatek přijetí jeho nabídky a vážného, určitého a srozumitelného prohlášení vůle stran. Leč dovolatel přehlíží neodporovatelné skutkové zjištění nižších soudů, dle něhož jednal Dr. K. při rozmluvách s dovolatelem z přímého příkazu žalované. Správně proto uznal odvolací soud, že Dr. K. jednal jako její zmocněnec. Dovolatel přehlíží dále skutkové zjištění, že žalovaná sama jeho prohlášení o určení odměny výslovně přijala a že o tom byl zpraven. Není tu tedy nedostatku přijetí. Ostatně dovolatel ani netvrdí, natož dokázal, že prohlášení odvolal dříve, než mu bylo sděleno, že prohlášení bylo přijato.

Dovolatelovo prohlášení o určení honoráře nepostrádá ani dostatečné určitosti. Ve skutečnosti netýká se vytýkaná neurčitost prohlášení samého, nýbrž toho, zda jsou veškeré v účtech obsažené položky takové, jež se týkají honoráře v záležitostech Dra. S-a. Než není třeba o tom rozhodovati dříve, než odměny budou stanoveny Drem. K-em.

Čís. 6724.

Třebaže vyhláškou magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. dubna 1903 jest vymezena hodina, do níž má býti vykonáno nařízené posypání chodníku, není majitel domu (domovník) sprostěn zodpovědností za to, že neposypal chodník co nejdříve a časně z rána.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, Rv I 1547/26.)

Žalobkyně upadla o čtvrt na osmou ráno na kluzkém chodníku před domem žalovaných. Žalobu o náhradu škody proti majitelům domu a domovnici o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil spor prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně shledává dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. v nesprávném výkladu ustanovení §u 12 vyhlášky magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. dubna 1903, podle něhož »kdykoliv sníh napadne, jsou majitelé domu nebo jejich zástupci povinni chodníky a stezky a tam, kde chodníků není, prostor uliční na půldruha metru v šíři podél jejich usedlostí, tudíž i při svých zahradách atd. co nejdříve od sněhu dáti očistiti a jako při náledí výhradně říčním pískem posypati« — a »když napadne sníh v noci, nebo při náledí, musí býti čistění chodníků, urovňání povstalých hrbolků a posypání chodníků a stezek říčním pískem časně ráno, nejdéle však do osmé hodiny ranní, a při stále trvajícím nepohodě takové i opětně mezi dnem vykonáno takovým způsobem, by chodníky a stezky byly vždy ve stavu schůdném bez každého nebezpečení udržovány«, jakož i »k úplnému vyčistění chodníků a stezek musí se ihned zakročiti, jakmile nastane tání.« Odvolací soud míní, že jest sice pravda, že podle tohoto předpisu posypání chodníku má se státi co nejdříve a časně ráno, ale považuje pojmy tyto za tak neurčité a pro jejich výklad za tak pružné, že magistrát sám uznal za nutno, by přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízené posypání chodníků, a proto soudí odvolací soud, že, pokud neuplyne vzpomenuťá lhůta, nelze tvrditi, že předpis byl porušen, a dovozovati zavinění, zavazující ku náhradě škody z jeho opomenutí, jakož i soudí, že, i když lze dovolatelce dáti za pravdu, že je ve pražských ulicích v době mezi 7—8 hodinou ranní značná frekvence a že ona lhůta se zřetelem na to měla býti posunuta na časnější hodiny ranní, přece nelze při posuzování otázky zavinění, které jest základní podmínkou zavazku ku náhradě škody, přehlížet pozitivní předpis vydaný úřadem k tomu povoláním, poskytující ku splnění povinnosti jím uložené určitou lhůtu. Žalovaní